

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Jolanta Malik

Protokolant: Mirosław Jabłoński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013r. we W.

sprawy z powództwa **małoletniego J. T.**

przeciwko **B. T. (1) i D. Z. (1)**

o zapłatę

- I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 20.06.2012 przeciwko B. T. (1) i powództwo przeciwko temu pozwanemu oddala,
- II. oddala powództwo przeciwko pozwanemu D. Z. (1),
- III. oddala wniosek restytucyjny pozwanego B. T. (1),
- IV. zasądza od małoletniego powoda J. T. na rzecz pozwanego B. T. (1) kwotę 807 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,
- V. zasądza od małoletniego powoda J. T. na rzecz pozwanego D. Z. (1) kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,
- VI. nakazuje małoletniemu J. T., aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia kwotę 200 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt IX C 662 / 11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2011 r., skierowanym do Sądu Okręgowego we Wrocławiu powódka A. T. domagała się ustalenia nieważności umowy sprzedaży samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) zawartej pomiędzy K. T. (1) i B. T. (1). Wartość przedmiotu sporu określiła na kwotę 100.000 złotych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że umowa ta miała charakter pozorny / sygn. akt I C 79/11 /

W piśmie procesowym z dnia 17 marca 2011 r. wskazała, że zmienia dotychczasowe roszczenie w ten sposób, że żąda zasądzenia solidarnie od pozwanych B. T. (1) i D. Z. (1) kwoty 30.117 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Powódka nadto cofnęła pozew przeciwko K. T. (1). Jednocześnie powódka działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniego J. T. oświadczyła (k. 26 i 28), że wstępuje on do postępowania w charakterze powoda i domaga się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od pozwanych B. T. (1) i D. Z. (1) kwoty 4.000 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. Zarządzeniem z dnia 30 maja 2011 r. wymienione żądanie J. T. wyłączono ze sprawy IC 79/11 do odrębnego postępowania pod sygn. I C 616/11 (k. 1-2).

Postanowieniem z dnia 30 maja 2011 r. I C 379/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprawę z powództwa A. T. przeciwko B. T. (1) i D. Z. (1) przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi, gdzie została zarejestrowana pod sygn. IX C 410/11. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskazał, że pismem z dnia 17 marca 2011 r. powódka nie dokonała skutecznie zmiany powództwa, lecz wystąpiła z nowym roszczeniem, stąd nowe żądanie wyłączono ze sprawy IC 79/11 i przekazano do rozpoznania sądowi właściwemu.

Ponadto postanowieniem z dnia 2 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt IC 616/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu jako właściwemu rzeczowo i miejscowo w zakresie wyłączonego żądania powoda J. T.. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że żądanie nie stanowi zmiany powództwa, lecz jest nowym żądaniem innego powoda, do rozpoznania którego Sąd Okręgowy nie jest właściwy rzeczowo (k. 32-34).

W tutejszym Sądzie sprawa została zarejestrowana pod sygn. IX C 474/11. Zarządzeniem z dnia 8 sierpnia 2011 r. połączono do wspólnego rozpoznania sprawę IXC 474/11 ze sprawą IXC 410/11.

Następnie zarządzeniem z dnia 10 października 2011 r. uchylono zarządzenie o połączeniu sprawy z powództwa J. T. przeciwko B. T. (1) i D. Z. (1) ze sprawą IXC 410/11 i wpisano sprawę z powództwa małoletniego J. T. pod numer IXC 662/11 (k. 49).

* * *

W pozwie z dnia 17 marca 2011 r., wniesionym w dniu 21 marca 2011 r. do Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydział I Cywilny, określonym jako pismo przygotowawcze, powód małoletni J. T., reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego A. T., wniósł o zasądzenie od pozwanych K. T. (1) i B. T. (1) solidarnie kwoty 4.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że K. T. (1) zawarł w dniu 9 lutego 2007 r. z (...) S.A. w K. przedwstępną umowę sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) we W.(Rep.(...)) numer (...), na podstawie której otrzymał od w/w spółki 4,5 miliona złotych zaliczki. Ponieważ postanowień umowy nie dotrzymał, kontrahent zażądał od niego zwrotu zaliczki. Ponadto K. T. (1) zobowiązany jest, na podstawie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 21 maja 2010 r. do płacenia alimentów na rzecz syna J. T., z którego to obowiązku się nie wywiązuje. W tej sytuacji K. T. (1) zaczął celowo ukrywać swój majątek. Z wykazu majątku, jaki złożył w dniu 25 maja 2010 r. w toku sprawy o wyjawienie majątku (XIV Co 792/09) wynika, że nic nie posiada. Toczące się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne pozostają bezskuteczne.

Powód wskazał, że w roku 2009 K. T. (1) zawarł z B. T. (1) pisemną umowę sprzedaży samochodu M. typu (...) 500 nr rej. (...). Cenę sprzedaży pojazdu, wartego, zdaniem powodów, co najmniej 120.000 zł, określono na kwotę 40.000 zł, przy czym cena rzeczywista wyniosła 100.000 zł. Podali, że B. T. (1) nie posiadał środków pozwalających mu na zakup i utrzymanie tak drogiego samochodu. Po zawarciu umowy i pozornym wydaniu stanowiącego jej przedmiot samochodu, B. T. (1) nie wykonywał uprawnień właściciela wobec w/w pojazdu, użytkowanego nadal przez K. T. (1).

Taki sam charakter i cel miała kolejna umowa sprzedaży w/w pojazdu, zawarta między B. T. (2) a D. Z. (2) – szwagrem K. T. (1). Powodowie wskazali, że D. Z. (3) nie miał środków finansowych, „które pozwoliłyby mu zakupić samochód za kwotę 100.000 zł. Podobnie jak w przypadku pierwszej z omawianych umów, nie doszło do przekazania wskazanych w nich kwot.

Podniósł, że w/w umowy sprzedaży samochodu zostały zawarte dla pozorów i w celu ukrycia majątku przez wierzycielami K. T. (1), w tym także uniemożliwienie wyegzekwowania należności zasądzonych na rzecz powódki, i jako taka były nieważne.

Zdaniem powoda B. T. (1) jak i D. Z. (1) pomagali K. T. (1) w ukrywaniu majątku i swoim działaniem uniemożliwili skuteczne prowadzenia egzekucji z majątku dłużnika, czym wyrządzili szkodę A. T. i małoletniemu J. T..

(k. 3-17)

W odpowiedzi na pozew pozwany D. Z. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przypisanych. W uzasadnieniu podał, że prawomocnym wyrokiem z dnia 28 września 2011 r., I C 79/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo A. T. o stwierdzenie nieważności umowy kupna sprzedaży przedmiotowego samochodu pomiędzy K. T. (1) - sprzedającym a B. T. (1) nabywcą z uwagi na brak interesu prawnego po stronie powódki, w uzasadnieniu dodając, że nawet gdyby powódka legitymowała się interesem prawnym, to argumenty przez nią podniesione w toku procesu (takie same, jak w sprawie niniejszej) nie uzasadniałyby stwierdzenia nieważności w/w umowy. Zdaniem pozwanego w w/w wyroku przesądzona została kwestia o charakterze prejudycjalnym, tj. kwestia ustalenia ważności umowy sprzedaży skutkująca przeniesieniem własności pojazdu na B. T. (1) i już choćby na tej podstawie (zgodnie z art. 365 par. 1 k.p.c.), powództwo winno zostać oddalone.

Pozwany podniósł, że sporna umowa nie była umową zawartą dla pozor. B. T. (1) był właścicielem pojazdu i, zgodnie z zamiarem stron, przeniósł skutecznie jego własność na D. Z. (1). Pozwany D. Z. (1) po kilkumiesięcznym okresie używania odsprzedał pojazd ze stratą.

Zarzucił, że nie wiadomo, z czego strona powodowa wywodzi roszczenie w wysokości 4000 zł.

(k. 99-101)

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 czerwca 2012 r. tut. Sąd: zasądził od pozwanego B. T. (1) na rzecz małoletniego J. T. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego A. T. kwotę 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; nakazał pozwanemu B. T. (1) uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia kwotę 200 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony; wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

(k. 110)

W piśmie z dnia 3 lipca 2012 r. pełnomocnik powoda sprecyzował żądanie i wskazał, że powód jest wierzycielem K. T. (1) z tytułu zaległych alimentów, a żądana kwota odpowiada wysokości szkody, jaką poniósł powód z tytułu zaległych miesięcznych alimentów w kwocie po 800 zł należnych mu za okres od listopada 2010 r. do 11 marca 2011 r. w łącznej wysokości 4.000 zł (5 x 800 zł).

Swoje roszczenie powód wywodził z art. 415 k.c. Wskazał, że celem umowy pomiędzy K. T. (1) a B. T. (1), której przedmiotem był pojazd M. typu (...) 500 nr rej. (...) nie była sama sprzedaż ruchomości, ale jej wyprowadzenie spod możliwej egzekucji wierzycieli, w tym powoda. Podał, że sprawa o alimenty toczyła się już w 2008 r. a sprawa o rozwód oraz o alimenty rozpoczęła w roku 2009 r. Pozwany B. T. (1) swoim działaniem wyczerpał znamiona czynu niedozwolonego. Pełnomocnik matki powoda w sprawie rozwodowej w dniu 21 maja 2010 r., wysłał do wezwania do zapłaty części ceny (60.000 zł) Komornikowi, prowadzącemu egzekucje KM 1111/09 i KMP 11/09. Zajęcia wierzytelności również wysłał Komornik. Pozwany, mimo że zgodnie z umową zawartą z D. Z. (1) w dniu 1 czerwca 2010 r. i pokwitowaniem odbioru kwoty 80.000 zł nie wykonał zajęcia i nie przekazał należnej K. T. (1) kwoty 60.000 jego wierzycielom. Ponadto w toku postępowania egzekucyjnego pozwany sprzedał samochód D. Z. (1), który następnie zbył go osobie trzeciej. Zaległe alimenty na dzień 6 maja 2010 r. w kwocie 5.902,89 zł nie zostały zatem pokryte, co naraziła małoletniego powoda na szkodę. Wskazane alimenty pokryto z innej wierzytelności w październiku 2010 r., w związku z czym na dzień zgłoszenia żądania w marcu 2011 r. kwota zaległości wynosiła 4.000 zł. Gdyby pozwany B. T. (1) wykonał swoje zobowiązanie z tytułu zajęcia, powód uzyskałby środki na zaspokojenie zaległych oraz zabezpieczenie przyszłych alimentów. Dodatkowo pozwani skutecznie utrudnili możliwość wytoczenia ewentualnego powództwa przez wierzycieli, mających na celu unieważnienie umowy czy powództwo skargi paulińskiej. Usuwając

samochód z zasięgu wierzycieli pozbawili ich możliwości egzekucji z tego składnika majątku. Pozwani, z racji swoich powiązań z K. T. (1), mieli świadomość ciążyących na nim zobowiązań. Mimo to pomogli mu w uniknięciu spłaty, dokonując czynności prawnych, mających na celu obejście prawa i pozostających z sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

(k. 125-133)

Od wyroku zaocznego z dnia 20 czerwca 2012 r. pozwany B. T. (1) wniósł sprzeciw, w którym wniósł o jego uchylenie oraz o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że powód nie udowodnił swego żądania, ani co do zasady, ani jego wysokości. Pozwany przyznał, że w dniu 20 kwietnia 2009 r. zawarł umowę kupna-sprzedaży samochodu M. (...) nr rej. (...) T. Strony umowy postanowiły, że określona w umowie kwota w wysokości 40.000,00 zł stanowić będzie część ceny sprzedaży, a pozwany B. T. (1) zobowiązany będzie dopłacić K. T. (1) kwotę 60.000 zł. W dniu 1 czerwca 2010 r. B. T. (1) i D. Z. (1) zwarli umowę sprzedaży w/w samochodzie za cenę 100.000 zł. 20 października 2010 r. D. Z. (1) zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę sprzedaży komisowej w/w pojazdu za kwotę 88.375 zł. (...) Sp. z o.o. zbyła przedmiotowy pojazd M. P. (1) wystawiając fakturę VAT nr (...) na kwotę 88.375,00 zł.

Pozwany zaprzeczył, aby zawarta przez niego umowa miała charakter czynności pozornej. Zarzucił, że w dniu zbycia przedmiotowego samochodu przez K. T. (1) na rzecz pozwanego ad. 1 tj. w dniu 20 kwietnia 2009 r. wierzytelność powoda jeszcze nie istniała, zatem w chwili zawarcia przedmiotowej umowy B. T. (1) nie mógł wiedzieć, że K. T. (1) stanie się dłużnikiem alimentacyjnym J. T.. Twierdzenie, że przyczyną zawarcia przedmiotowej umowy była chęć ukrycia przez K. T. (1) swojego majątku przed wierzycielami w tym przed powodem uznał zatem pozwany za bezzasadne. Podniósł ponadto, że na skutek zbycia przedmiotowego pojazdu K. T. (1) nie stał się niewypłacalny, ponieważ był osobą majątną. Do chwili obecnej posiada majątek (nieruchomości) stanowiący współwłasność jego i A. T., przez nią zarządzaną. Z majątku tego powód mógłby zaspokoić swoje roszczenia alimentacyjne, do czego jedyną przeszkodą jest bezprawne przywłaszczenie przez A. T. należącej do K. T. (1) części uzyskiwanych z owych składników pożytków.

(k. 137-150)

Postanowieniem z dnia 3 października 2012 r. tut. Sąd cofnął małoletniemu powodowi J. T. zwolnienie od kosztów sądowych ustanowione postanowieniem z dnia 26 marca 2012 r., z uwagi na to, że okoliczności, na podstawie których je przyznano, nie istniały.

(k. 229-230)

Pismem z dnia 12.12.2012r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 27.162,54 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.11.2012r. do dnia zapłaty. Prawomocnym zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 8.02.2013r. (k.613) rozszerzone żądanie pozwu zostało zwrócone.

W spisie kosztów z dnia 8 lutego 2013 r. złożonym na ostatniej rozprawie pozwany B. T. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w wysokości zł.

(k. 732-733)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. T., ur. (...) jest małoletnim synem A. i K. T. (1).

Dowód :

- **odpis aktu urodzenia – w aktach o sygn. XIII Rc 1363/09, k. 29.**

* * *

A. i K. T. (1) byli osobami majątynymi.

Są współwłaścicielami w 1/2 m.in.:

- nieruchomości gruntowej, położonej we W. przy ul. (...), o pow. 0,7093 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu prowadzi księgę wieczystą nr (...), określonej w księdze wieczystej jako niezabudowana; nieruchomość jest obciążona hipoteką umowną kaucyjną w wysokości 5.000.000 zł na rzecz (...) SA w K. oraz hipoteką przymusową zwykłą na sumę 12.558 zł na rzecz Gminy W. i hipoteką przymusową na kwotę 450.000 zł na rzecz L., D. i A. S. (1). Nadto:

- lokalu mieszkalnego, położonego we W. przy ul. (...);

W skład majątku wspólnego wchodził także pojazd: (...) (laweta) zakupiony przez A. T. w 2001 i sprzedany w roku 2010 oraz samochód C. (...), i 20 letni J.,

Dowód :

- **księga wieczysta nr (...), k. 178-188, 270-279;**
- **zeznania przedstawiciela ustawowego powoda A. T., k. 735-741.**
- **dokumenty rejestrowe samochodu C. (...) –k. 411-415**
- **przesłuchanie A. T. –k. 735-740**

* * *

W dniu 1 maja 2007 r. K. T. (1) zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę dzierżawy części działki o pow. 10 m², położonej we W. przy ul. (...), na której dzierżawca zamontował urządzenie reklamowe obustronne 3m x 6 m, na podstawie której ustalono czynsz dzierżawny w wysokości 1.200 zł brutto i ryczałtowo 80 zł za zużycie energii elektrycznej. Umowę zawarto na czas nieokreślony. Umowę tę rozwiązano z dniem 14 sierpnia 2009 r.

W dniu 9 lutego 2007 r. K. T. (1) zawarł z (...) S.A. w K. przedwstępną umowę sprzedaży prawa własności nieruchomości gruntowej, będącej własnością A. i K. T. (1), położonej we W. przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu o powierzchni 7.093 m. kw., dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Termin zawarcia umowy przenoszącej własność określono na 14 dni po spełnieniu warunków wynikających z umowy przedwstępnej, jednak nie później niż do dnia 10 grudnia 2007 r. Strony ustaliły cenę sprzedaży na kwotę 5.120.000 zł, przy czym kwota 3.500.000 zł miała zostać przekazana sprzedającemu w terminie 14 dni od doręczenia kupującemu odpisu księgi wieczystej przedstawiającego prawomocny wpis hipoteki kaucyjnej oraz wpis roszczenia kupującego o zawarcie umowy przyrzeczonej.

Dowód :

- **umowa z dnia 1 maja 2007 r., k. 316-318;**
- **akt notarialny z dnia 9 lutego 2007 r. rep. (...) numer (...)k. 10-23.**

W dniu 30 czerwca 2008 r. (...) SA w K. zawarli aneks do umowy przedwstępnej z dnia 9 lutego 2007 r., w którym K. T. (1), w związku z toczącym się postępowaniem w sprawie o uzgodnienie księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przeciwko jego prawu własności na rzecz A. i K. T. (1) na prawach wspólności ustawowej, zobowiązał się zwrócić w/w spółce do dnia 31 stycznia 2009 r. kwotę 2.000.000 zł tytułem otrzymanej zaliczki i w tym zakresie poddał się egzekucji.

Z uwagi na brak uregulowania tegoż zobowiązania w dniu 26 października 2009 r. wierzyciel (...) SA w K. złożył Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko K. T. (1) w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 19 maja 2009 r., I Co 458/09, którym nadano na rzecz wierzyciela przeciwko dłużnikowi klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu co do kwoty 2.000.000 zł. Postępowanie to prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – K. we W. pod sygn. akt KM 11447/09.

Egzekucja zadłużenia okazała się bezskuteczna.

Dowód :

- ***wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 26 października 2009 r. – w aktach komorniczych KM 11447/09, k. 1;***
- ***karta rozliczeniowa – w aktach komorniczych KM 11447/09, k. 1.***

W dniu 4 marca 2009 r. K. T. (1) zawarł z A. S. (2) umowę najmu, na podstawie której oddał w najem grunt o pow. 2.000 m² przy ul. (...). Strony ustaliły czynsz w wysokości 700 zł, płatny w ratach miesięcznych. Umowę zawarto na czas nieoznaczony.

W dniu 15 sierpnia 2009 r. A. S. (2), zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę poddzierżawy, na podstawie której oddała dzierżawcy do używania i pobierania pożytków część przedmiotowej działki o pow. 10 m², celem używania urządzenia reklamowego. Strony ustaliły czynsz w wysokości 1.200 zł, płatny w ratach miesięcznych.

Aneksem do w/w umowy strony uzgodniły, że została ona zawarta do dnia 31 grudnia 2009 r.

W dniu 15 marca 2010 r. A. T. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę dzierżawy 10 m² w/w nieruchomości, na którym dzierżawca ma zamontowane tablice reklamowe obustronne 3m x 6m. Czynsz miesięczny ustalono na 1.200 zł netto. W dniu 30 sierpnia 2011 r. umowa została wypowiedziana przez A. T..

W dniu 1 listopada 2010 r. A. T. zawarła z (...) SA we W. umowę najmu powierzchni reklamowych wynajmującego, znajdujących się na posesji przy ul. (...) we W. na tablicy wolnostojącej o łącznej powierzchni reklamowej 12,5 m² oraz powierzchni reklamowej na płocie o pow. 10 m². Strony ustaliły m.in. kwartalny czynsz najmu na kwotę 1.200 zł netto + VAT za tablicę wolnostojącą oraz 450 zł netto + VAT za reklamę na płocie. Umowę zawarto na czas nieokreślony.

W dniu 7 kwietnia 2011 r. (...) s.c., dysponujący w/w nieruchomością na podstawie umowy z właścicielem, zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę najmu tablicy reklamowej za 615zł netto + VAT miesięcznie.

W dniu 1 maja 2011 r. A. T. zawarła z M. P. (2) umowę najmu części nieruchomości o pow. 200 m². Strony ustaliły czynsz najmu za rok w wysokości 50 zł brutto miesięcznie, zapłacony z góry za okres od 1 maja 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. Umowę zawarto na czas nieokreślony.

W dniu 1 sierpnia 2011 r. M. P. (2), uprawniony do wyłącznego rozporządzania częścią przedmiotowej działki na mocy umowy najmu, zawartej w dniu 1 maja 2011 r. z A. T., zawarł z (...) SA umowę najmu powierzchni pod reklamę, tj. tablicy wolnostojącej – 12,5 m² i powierzchni na płocie – 10 m². Strony ustaliły czynsz najmu na kwotę 1.200 zł netto + VAT za tablicę wolnostojącą oraz 450 zł netto + VAT za reklamę na płocie. Umowę zawarto na czas nieokreślony.

W dniu 1 grudnia 2011 r. A. T. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę najmu części w/w nieruchomości o pow. 300 m². Czynsz ustalono na 8.000 zł na rok. Umowę zawarto na czas nieokreślony.

W dniu 1 grudnia 2011 r. (...) Sp. z o.o. zawarło z (...) Sp. z o.o. umowę dzierżawy części w/w gruntu o pow. 10 m², na której dzierżawca miał zamontowane tablice reklamowe. Czynsz ustalono na 1.200 zł netto + VAT miesięcznie.

W dniu 1 lutego 2012 r. (...) SA, jako uprawniony do wyłącznego rozporządzania częścią w/w działki z umowy najmu z dnia 1 grudnia 2011 r. z A. T., zawarła z (...) Sp. z o.o. we W. umowę najmu powierzchni pod reklamę – tablicy wolnostojącej o pow. 12,5 m², znajdującej się na w/ posesji. Kwartalny czynsz najmu określono na 1.500 zł + VAT. Umowę zawarto na czas nieokreślony. Umowa to obowiązuje do chwili obecnej.

W dniu 31 marca 2012 r. K. T. (1) zawarł z R. F. umowę dzierżawy nieruchomości zabudowanej, położonej we W. przy ul. (...), na podstawie której wydzierżawiający oddał dzierżawcy całą w/w nieruchomość, tj. grunt i znajdujące się na nim zabudowania do używania i pobierania pożytków, w tym pożytków naturalnych i cywilnych.

Ponadto od września 2011 r. do co najmniej października 2012 r. z tablicy reklamowej, umiejscowionej na ogrodzeniu w/w nieruchomości, korzystała za zgodą A. K. W. K. A., (...) s.c. we W. – nieodpłatnie.

Obecnie dochody z przedmiotowej nieruchomości pobiera A. T..

Dowód :

- **rozwiązanie umowy z dnia 1 maja 2007 r., k. 319;**
- **umowa z dnia 4 marca 2009 r., k. 320;**
- **umowa z dnia 15 sierpnia 2009 r., k. 322-325;**
- **aneks nr (...), k. 327;**
- **umowa z dnia 15 marca 2010 r. wraz z wypowiedzeniem z dnia 30 sierpnia 2011 r., k. 328-331, 337;**
- **umowa z dnia 1 listopada 2010 r., k. 302-303;**
- **umowa z dnia 7 kwietnia 2011 r., k. 351-352;**
- **umowa z dnia 1 maja 2011 r., k. 332-335;**
- **umowa z dnia 1 stycznia 2012 r., k. 306-307;**
- **umowa z dnia 1 lutego 2012 r., k. 308-309;**
- **umowa z dnia 31 marca 2012 r., k. 267;**
- **umowa z dnia 1 sierpnia 2011 r., k. 304-305;**
- **umowa z dnia 1 grudnia 2011 r., k. 507-510;**
- **umowa z dnia 1 grudnia 2011 r., k. 338-341;**
- **pismo z dnia 19 października 2012 r., k. 297;**
- **pismo z dnia 22 października 2012 r., k. 299;**
- **pismo z dnia 19 października 2012 r., k. 350;**
- **dokumentacja fotograficzna, k. 373-376 oraz – w aktach sprawy IC 79/11, k. 114-119 III Rc 710/11.**
- **zeznania przedstawiciela ustawowego powoda A. T., k. 735-741.**

* * *

A. T. zawarła następujące umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...):

- w dniu 15 września 2011 r. – z czynszem wynoszącym 100 zł miesięcznie

- w dniu 1 grudnia 2011 r. – z czynszem wynoszącym 8.000 zł za rok.

Dowód :

- **umowa z dnia 15 września 2011 r., k. 499-502;**
- **umowa z dnia 1 grudnia 2011 r., k. 503-506.**

* * *

Dnia 22 czerwca 2001 r. T.(...) Handel (...)zawarła umowa kupna sprzedaży, na podstawie której nabyła samochód ciężarowy marki C. (...)za kwotę 10.000 zł, zarejestrowany następnie na nr (...), następnie z dniem 2 listopada 2010 r. zdjęty z ewidencji na podstawie zawiadomienia o rejestracji w Starostwie Powiatowym Z..

Dowód :

- **pismo z dnia 27 listopada 2012 r., k. 414.**
- **karta informacyjna pojazdu, k. 415;**
- **wniosek, k. 416;**
- **umowa z dnia 22 czerwca 2001 r., k. 417.**

* * *

W dniu 25 października 2005 r. (...) SA we W. nabył od (...) Sp. z o.o. w K. samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym, numer nadwozia (...) za kwotę 299.908,37 zł. Od dnia 2 listopada 2005 r. do 2 listopada 2009 r. w/ w pojazd był zarejestrowany na numerach (...) na (...) SA we W.. W dniu 30 kwietnia 2008 r. samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer podwozia (...), będący przedmiotem leasingu, po zakończeniu umowy leasingowej został po spłacie kwoty 26.991,76 zł zwrócony przez (...) SA we W. leasingodawcy spółce (...) Sp. z o.o. we W..

Dowód:

- **faktura VAT nr (...) z dnia 25 października 2005 r. – w aktach I C 79/11, k. 150;**
- **informacja z Urzędu Miejskiego W. z dnia 17 lutego 2011 r. – w aktach I C 79/11, k. 120.**
- **faktura VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2008 r. – w aktach I C 79/11, k. 149.**

W dniu 9 maja 2008 r. K. T. (1) nabył od (...) Finanse Sp. z o.o. we W. samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer podwozia (...) za kwotę 42.000 zł.

Dowód:

- **faktura VAT nr (...) z dnia 9 maja 2008 r. – w aktach I C 79/11, k. 148.**

W dniu **20 kwietnia 2009 r.** K. T. (1) i B. T. (1), bliski znajomy K. T. (1), od 1 kwietnia 2009 r. prowadzący wraz z żoną A. S. (3) firmę (...) - (...) we W., zajmująca się handlem używanymi samochodami, zawarli umowę sprzedaży samochodu osobowego marki M. (...), nr rej. (...). W umowie strony wskazały, że cenę sprzedaży w wysokości

40.000 zł. W rzeczywistości jednak strony ustaliły cenę pojazdu na kwotę 100.000 zł. Kwota 60.000,00 zł miała zostać przekazana K. T. (1) przez pozwanego B. T. (1) w późniejszym terminie. Ratę tę odebrała w imieniu K. T. (1) jego córka P. T. gdy K. T. (1) przebywał w areszcie gotówką po rozprawie rozwodowej w dniu 21.05.2010r.. Sumę tę rozdysponowała zgodnie z wolą ojca. K. T. (1) i B. T. (1) umówili się, że do czasu spłaty pełnej kwoty 100.000 zł samochód pozostanie do dyspozycji K. T. (1).

W/w pojazd został zarejestrowany dnia 2 listopada 2009 r. pod numerem (...)na B. T. (1).

Po zawarciu umowy samochód ten użytkował nadal K. T. (1) – do 3 stycznia 2010 r. Stał on w garażu K. T. (1) przy ul. (...). Czasami K. T. (1) przekazywał B. T. (1) kluczyki, by ten mógł z pojazdu skorzystać.

Dowód:

- **umowa sprzedaży z dnia 20 kwietnia 2009 r. – w aktach I C 79/11, k. 110;**
- **informacja z Urzędu Miejskiego W. z dnia 17 lutego 2011 r. – w aktach I C 79/11, k. 120;**
- **zeznania świadka B. T. (1) z dnia 21 maja 2010 r. – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 340;**
- **zeznania świadka P. T., k. 490-493.**
- **zeznania przedstawiciela ustawowego powoda A. T., k. 735-741;**
- **zeznania świadka z dnia 6.01.2010 B. T. (1), k. 644-645 – w aktach sprawy III K 84/11.**

W dniu **1 czerwca 2010 r.** B. T. (1) i D. Z. (1), szwagier K. T. (1), zwarli umowę sprzedaży w/w samochodu osobowego o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę sprzedaży na kwotę 100.000,00 zł.

W/w pojazd był zarejestrowany dnia 27 sierpnia 2010 r. do 27 października 2010 r. pod numerem (...)na D. Z. (1).

Dowód :

- **umowa sprzedaży z dnia 1 czerwca 2010r. – w aktach I C 79/11, k. 111;**
- **informacja z Urzędu Miejskiego W. z dnia 17 lutego 2011 r. – w aktach I C 79/11, k. 120;**
- **pismo z dnia 15 stycznia 2013 r., k. 528.**

W dniu 20 października 2010 r. D. Z. (3) zawarł z (...) Sp. z o.o. we W. umowę sprzedaży komisowej przedmiotowego samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 88.375,00 zł. (...) Sp. z o.o. zbyła przedmiotowy pojazd M. P. (1). Na powyższą transakcję (...) Sp. z o.o. wystawiła w dniu 20 października 2010 r. fakturę VAT numer (...) na kwotę 88.375,00 zł.

Dowód:

- **umowa sprzedaży komisowej z dnia 20 października 2010 r. nr 01/10/2010 – w aktach I C 79/11, k. 112;**
- **faktura VAT z dnia 20 października 2010 r. – w aktach I C 79/11, k. 113.**

W dniu 27 października 2010 r. pojazd został skreślony z ewidencji Urzędu Miejskiego we W. w związku z przerejestrowaniem w Starostwie Powiatowym w B. na numery (...).

Dowód :

- **informacja z Urzędu Miejskiego W. z dnia 17 lutego 2011 r. – w aktach I C 79/11, k. 120.**

* * *

* * *

Obecnie A. T. zamieszkuje wraz z synem przy ul. (...) w domu, który nie przeszedł jeszcze odbioru. Dysponuje nieruchomościami przy ul. (...) oraz L. i pobiera z nich dochody

Dowód :

- **zeznania przedstawiciela ustawowego powoda A. T., k. 735-741;**
- **umowy najmu powołane wyżej**

* * *

W dniu 21 marca 2008 r. małoletni J. T., reprezentowany przez matkę A. T. wniósł do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków, Wydział III Rodzinny i Nieletnich pozew o alimenty w kwocie po 2.000 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki powoda do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, poczynawszy od 1 lutego 2008 r. oraz udzielenie zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego poprzez zobowiązanie pozwanego do łożenia na rzecz powoda kwoty po 1.500 zł miesięcznie, płatne do rąk matki powoda do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Na rozprawie 17 września 2008 r. pełnomocnik powoda wniósł o zawieszenie sprawy na okres 3 miesięcy na skutek korzystnej zmiany zachowania pozwanego i partycypowania w kosztach utrzymania rodziny, na co pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę. Postanowieniem z dnia 17 września 2008 r. sąd zawiesił postępowanie w sprawie, a następnie postanowieniem z dnia 27.09.2010r. umorzył postępowanie, gdyż strony w ciągu roku od zawieszenia nie zgłosiły wniosku o podjęcie postępowania.

Dowód :

- **pozew; protokół; postanowienie – w aktach sprawy III RC 452/08, k. 1-2, 92, 93,96**

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2008 r., RIII 779/07 ustanowił z dniem 28 listopada 2007 r. rozdzielną majątkową pomiędzy A. T. a K. T. (1).

Dowód :

- **wyrokiem z dnia 25 czerwca 2008 r., RIII 779/07 – w aktach XIII RC 1363/09, k. 18.**

W dniu **11 maja 2009 r.** A. T. złożyła w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu, Wydziale XIII Cywilnym-Rodzinnym przeciwko K. T. (1) pozew o rozwód, w którym wniosła m.in. o zobowiązanie pozwanego do zapłaty alimentów na rzecz J. T. w wysokości po 1.500 zł miesięcznie, płatnych z góry do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności raty, do rąk matki A. T., a nadto o udzielenie zabezpieczenia roszczeń alimentacyjnych przez zobowiązanie pozwanego do łożenia przez czas trwania procesu na utrzymanie małoletniego J. T. do rąk A. T. kwoty po 1.000 zł miesięcznie, płatnej do ostatniego dnia każdego miesiąca. Odpis pozwu został pozwanemu doręczony 25.05.2009r.

Dowód :

pozew o rozwód – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 4-6 i zpo dot. doręczenia odpisu pozwu

Zarządzeniem z dnia 29 maja 2009 r., XIII RC 1363/09 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział XIII Cywilny Rodzinny zwrócił wniosek powódki w zakresie zabezpieczenia powództwa o alimenty. Na skutek zażalenia A. T. postanowieniem z dnia 25 czerwca 2009 r., I Acz 838/09 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, Wydział I Cywilny uchylił w/w zarządzenie.

Postanowieniem z **dnia 22 lipca 2009 r.** XIII RC 1363/09 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział XIII Cywilny Rodzinny zabezpieczył powództwo na czas trwania procesu przez zobowiązanie K. T. (1) do płacenia na rzecz małoletniego syna J. alimentów w kwocie po 800 zł miesięcznie poczynając od dnia 1 lipca 2009 r., płatnych do rąk powódki A. T. w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2010 r., XIII RC 1363/09 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział XIII Cywilny Rodzinny rozwiązał związek małżeński zawarty przez A. T. i K. T. (1) dnia 25 sierpnia 1987 r. przed kierownikiem USC we W., (...) z winy obu stron. Władzę nad małoletnim synem stron J. W. ur. (...) powierzył powódce, zawieszając wykonywanie tej władzy K. T. (1). Udział stron w ponoszeniu kosztów utrzymania małoletniego syna określił w ten sposób, że zasądził od K. T. (1) na rzecz małoletniego do rąk A. T. alimenty w kwocie po 1.000 zł miesięcznie płatnych do dnia 10 każdego miesiąca z góry z ustawowo obowiązującymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od prawomocności przedmiotowego wyroku.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2011 r., I ACa 105/11 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, Wydział I Cywilny oddalił obie, wniesione przez strony, apelacje.

Dowód :

- **zarządzenie z dnia 29 maja 2009 r. – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 30;**
- **postanowienie z dnia 29 maja 2009 r. – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 71-73;**
- **postanowienie z dnia 22 lipca 2009 r. – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 74-76;**
- **wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 listopada 2010 r., XIII RC 1363/09, k. 54 oraz – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 460;**
- **wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 marca 2011 r., I ACa 105/11 – w aktach sprawy XIII RC 1363/09, k. 517, 525-537.**

W dniu **18 sierpnia 2009 r.** A. T. złożyła Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia wniosek o wszczęcie postępowania w celu zabezpieczenia roszczenia celem wyegzekwowania kwot 800 zł miesięcznie na rzecz małoletniego J. T. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia zapłaty.

Na skutek powyższego, w oparciu o postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 lipca 2009 r., XIII RC 1363/09, zaopatrzone w klauzulę wykonalności z dnia 23 lipca 2009 r., Komornik Sądowy wszczął postępowanie zabezpieczające pod sygn. KMP 11/09.

W dniu 18 kwietnia 2011 r., w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydziału XIII Cywilnego Rodzinnego z dnia 29 listopada 2010 r., opatrzonego klauzulą wykonalności 24 marca 2011 r., A. T. złożyła Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia do sygn. KMP 11/09 wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w celu wyegzekwowania od K. T. (1) kwot: 1.000 zł miesięcznie na rzecz małoletniego J. T. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Zaległości K. T. (1) na dzień 25 sierpnia 2009 r. wyniosły 1.617,38 zł.

Na dzień 12 października 2010 r. zadłużenie K. T. (1) z tytułu nieopłaconych alimentów zostało uregulowane na skutek realizacji zajęcia wierzytelności dłużnika, która przysługiwała mu w stosunku do SN z tytułu zwrotu 3/4 opłaty

uiszczonej przez dłużnika od skargi kasacyjnej złożonej w sprawie II Ca 441/09. Z tytułu realizacji tego zajęcia na konto Komornika w dniu 11.10.2010 wpłynęła kwota 18.654,12 zł, z której 13.213,01 zostało przeksięgowane do sprawy KMP 11/09, a 5.441,11 zł do sprawy KM 1111/09.

Co do alimentów za okres od listopada 2010 egzekucja pozostaje bezskuteczna.

W toku tego postępowania komornik ustalił, iż K. T. (1) wg stanu na dzień 26.11.2009 posiada zarejestrowane na siebie następujące samochody:

- samochód osobowy P. (...) nr rej. (...)
- samochód osobowy P. (...) nr rej. (...)
- samochód osobowy P. (...) nr rej. (...)
- samochód osobowy M. (...) nr rej. (...)

Samochody te nie zostały zajęte przez Komornika.

Komornik też w tym postępowaniu nie zajął wierzytelności, która przysługiwała dłużnikowi wobec B. T. (1) o zapłatę kwoty 60.000 zł (pozostałej części ceny sprzedaży za samochód M. (...)).

Dowody w aktach komorniczych KMP 11/09:

- ***wniosek z dnia 14 sierpnia 2009 r. – k. 1-2;***
- ***wniosek z dnia 11 kwietnia 2011 r. –k. 38-39;***
- ***karta rozliczeniowa – k. 38-39.***
- ***lista pojazdów – wydruk z CEPIK – k. 25***
- ***wydruk z przelewu kwoty 18.654,12 zł,***

W dniu 16 września 2009 r. A. T. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej wniosek, w którym wniosła o zobowiązanie K. T. (1) do wyjawienia majątku. W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie wyroków Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, Wydział XIV Cywilny, XIV C 182/07 oraz Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydział II Cywilny, II Ca 441/09 wierzyciel wszczął egzekucję z rachunków bankowych dłużnika oraz wierzytelności do (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) SA, (...) SA, (...) SA oraz ruchomości dłużnika. W toku postępowania okazało się, że na rachunkach bankowych dłużnika nie ma środków finansowych, a wartościowych ruchomości nie posiada. Nie wpłynęły też żadne środki od dłużników zajętych wierzytelności. W związku z powyższym wierzyciel nie mógł uzyskać zaspokojenia swoich wierzytelności.

W dniu 25 maja 2010 r. K. T. (1) złożył wykaz majątku, w którym podał, że posiada: ubrania codziennego użytku, meble, sprzęt kuchenny, telewizor, mieszkanie spółdzielcze własnościowe, działkę przemysłową. Innego rodzaju majątku nie posiadał.

Dowód :

- ***wniosek o wyjawienie majątku – w aktach sprawy XIV Co 792/09, k. 2-3;***
- ***wykaz majątku z dnia 25 maja 2010 r. – w aktach sprawy XIV Co 792/09, k. 58-59.***

Pismem z dnia 21 maja 2010 r. pełnomocnik A. T. wezwał B. T. (1) do zapłaty kwoty 60.000 zł, jako wierzytelności przysługującej K. T. (1) z tytułu umowy sprzedaży przedmiotowego samochodu, komornikowi, prowadzącemu na jej rzecz przeciwko K. T. (1) sprawy KM 1111/09 i 11/09.

Dowód :

- ***pismo z dnia 21 maja 2010 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 21-22.***

W dniu 13 września 2010 r. w kancelarii komornika prowadzącego przeciwko K. T. (1) postępowanie KM 1111/09 stawiała się żona B. A. S. i poinformowała, że właścicielem przedmiotowego pojazdu jest W. T. – ojciec K. T. (1), który pozostaje w jego posiadaniu. Wskazała, że umowa pomiędzy K. T. (1), a B. T. (1) ostatecznie nie doszła do skutku – zawarto jedynie umowę przedwstępną na kwotę 40.000 zł.

Dowód :

- ***protokół – w aktach sprawy KM 1111/09 z dnia 13 września 2010 r., k. 68.***

W dniu 21 stycznia 2011 r. A. T. złożyła w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu, Wydziale I Cywilnym pozew przeciwko K. T. (1) i B. T. (1), w którym wniosła o stwierdzenie, że zawarta w formie pisemnej w 2009 r. pomiędzy pozwanymi umowa sprzedaży samochodu M. (...), nr rej. (...) jest nieważna oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanych kosztów procesu, a nadto udzielenia zabezpieczenia poprzez zakazanie pozwanemu B. T. (1) zbywania i obciążania w/w samochodu i zarządzenie wpisania tego zakazu w Ewidencji Pojazdów prowadzonej przez Prezydenta Miasta W..

W uzasadnieniu podała, że umowa ta była nieważna i zmierzała wyłącznie do ukrycia majątku pozwanego. Interes prawny uzasadniała tym, że unieważnienie umowy sprzedaży otworzy możliwość zajęcia w/w ruchomości w ramach prowadzonego przeciwko K. T. (1) postępowania egzekucyjnego.

Sprawa wpisana została pod sygn. I C 79/11.

Wyrokiem z dnia 28 września 2011 r., I C 79/11 Sąd Okręgowy, Wydział I Cywilny oddalił powództwo przeciwko K. T. (1) i B. T. (1), zasądzając od powódki na ich rzecz zwrot kosztów postępowania. Powódka nie zaskarżyła tego wyroku apelacją .

Dowód :

- ***pozew – w aktach I C 79/11, k. 2-5***
- ***wyrok Sąd Okręgowy, Wydział I Cywilny z dnia 28 września 2011 r., I C 79/11, k. 266-281.***

* * *

W prowadzonych przeciwko niemu sprawach komorniczych K. T. (1) przekazał wierzycielowi następujące kwoty:

- KM 1111/09 z wniosku A. T.: 5.232,53 zł w dniu 12 października 2010 r.

- KMP 11/09 z wniosku J. T.: 972,42 zł 27 sierpnia 2009 r., 1.145,97 zł 8 września 2009 r., 11.429,27 zł 12 października 2010 r.

Zaległość K. T. (1) z tytułu aliantów (KMP 11/09) wyniosła na dzień 19 listopada 2012 r. 24.051,61 zł + odsetki 3.110,93 zł.

Dowód :

- ***informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej, k. 455;***

- ***pismo z dnia 24 maja 2012 r., k. 486.***

* * *

Dnia 24 marca 2010 r. K. T. (1) został zatrzymany przez policję, w związku z czynem, jakiego dopuścił się w dniu 3 stycznia 2010 r., tj. pozbawieniem życia A. S. (4). Podczas tego zdarzenia K. T. (1) poruszał się przedmiotowym samochodem marki M..

Dowód :

- ***wyrok z dnia 20 czerwca 2011 r., k. 567-596 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***zeznania świadka P. T., k. 490-493;***
- ***zeznania przedstawiciela ustawowego powoda A. T., k. 735-741.***

W dniu 6 stycznia 2010 r. Policja dokonała przeszukania nieruchomości przy ul. (...) we W., gdzie zastała m.in. zaparkowany w garażu, należącym do K. T. (1), przedmiotowy pojazd. Samochód był zamknięty, nie było możliwości dostania się do środka. Przedmiotowy samochód został zabezpieczony w prowadzonym przeciwko K. T. (1) postępowaniu 2 Ds 1/10. W dniu 12 stycznia 2010 r. prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyków zachód wydał postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania i zatrzymania rzeczy, przeprowadzonego w dniu 6 stycznia 2010 r. we W. przy ul. (...) w tym przedmiotowego samochodu osobowego bez kluczyków i dokumentów. Podczas przeszukania obecny był ojciec K. W. T..

Pismem z dnia 18 marca 2010 r. pełnomocnik B. T. (1) wniósł do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyków-Zachód o wydanie przedmiotowego pojazdu.

W dniu 15 kwietnia 2010 r. B. T. (1) pokwitował odbiór w/w samochodu wraz z kluczykiem i dowodem rejestracyjnym.

Dowód :

- ***notatka służbowa z dnia 6 stycznia 2010 r., k. 668– w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***postanowienie z dnia 12 stycznia 2010 r., 2 Ds 1/10, k. 553 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***protokół oględzin, k. 674-676 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***protokół zatrzymania rzeczy, k. 554-558 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***protokół przeszukania, k. 559-561 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***dyspozycja usunięcia pojazdu, k. 563 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***wniosek o wydanie pojazdu z dnia 18 marca 2010 r., k. 564, 647 – w aktach sprawy III K 84/11;***
- ***pokwitowanie z dnia 15 kwietnia 2010 r., k. 566 – w aktach sprawy III K 84/11.***

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2011 r., III K 84/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, III Wydział Karny m.in. uznał oskarżonego K. T. (1) za winnego tego, że w dniu 3 stycznia 2010 r. we W., przewidując możliwość pozbawienia życia A. S. (4) i godząc się na to, zdał mu cios nożem, czym spowodował u niego ranę kłutą klatki piersiowej, a w konsekwencji zgon, tj. przestępstwa z art. 148 par. 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 24 marca 2010 r. do 20 czerwca 2011 r. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych L., D. i A. S. (1) kwotę 120.000 zł tytułem

odszkodowania i zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi oraz na rzecz D. S. kwotę 800 zł tytułem renty płatnej miesięcznie.

Dowód :

- **wyrok z dnia 20 czerwca 2011 r., III K 84/11, k. 567-596 – w aktach sprawy III K 84/11.**

Wyrokiem z dnia 6 października 2011 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, II Wydział Karny, II AKa 304/11 uchylił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć adhezyjnych i w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, w pozostałym zakresie wyrok z dnia 20 czerwca 2011 r. utrzymał w mocy.

Dowód :

- **wyrok z dnia 6 października 2011 r., II AKa 304/11, k. 597-609 – w aktach sprawy III K 84/11.**

K. T. (1) aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w S. – **bezsporne**

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód – małoletni J. T. – wniósł o zasądzenie od pozwanych K. T. (1) i B. T. (1) solidarnie kwoty 4.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę, jakiej doznał na skutek zawarcia dla pozoru umów sprzedaży auta M. (...) z dnia 20.04.2009 i 1.06.2010 mających na celu ukrycie majątku dłużnika alimentacyjnego K. T. (1), zobowiązanego do opłacania na rzecz powoda alimentów, które nie zostały wyegzekwowane za okres od listopada 2010 do marca 2011.

Postawą materialnoprawną roszczenia powódki był art. 415 k.c., który przewiduje oparcie odpowiedzialności sprawcy szkody na zasadzie winy. Przesłankami roszczenia odszkodowawczego na gruncie w/w przepisu są ponadto: wystąpienie szkody, spowodowanie jej przez zdarzenie, z którym ustawodawca łączy obowiązek odszkodowawczy – zaistnienie tego zdarzenia sprawczego, obejmującego zarówno działanie jak i zaniechanie, które polega na tym, iż osoba na której ciąży obowiązek czynnego działania tego obowiązku nie wykona oraz związek przyczynowy pomiędzy tym zdarzeniem a szkodą w dochodzonej postaci. Ciężar wykazania tych przesłanek spoczywa na powodzie, zgodnie z ogólnymi regułami rozkładu ciężaru dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Co do zasady przystąpienie „osoby trzeciej” do czynności prawnej, która ma na celu niewypłacalność dłużnika, może powodować odpowiedzialność odszkodowawczą tej osoby.

W orzecznictwie i doktrynie podnosi się także, że „osoba trzecia” w rozumieniu przepisów regulujących ochronę wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika w razie wyzbycia się przedmiotu czynności prawnej dokonanej z dłużnikiem, nie przestaje być wobec wierzyciela odpowiedzialna za to, że wierzyciel nie mógł się zaspokoić z majątku dłużnika. Wskazuje się również, że możliwe jest dochodzenie przez wierzyciela swych roszczeń w stosunku do osoby trzeciej w oparciu bądź to o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, bądź to w oparciu o przepisy traktujące o odpowiedzialności deliktowej, a w szczególności przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Ten przepis powód wskazywał jako podstawę prawną swojego powództwa.

Możliwość skutecznego żądania przez wierzyciela odszkodowania od osoby trzeciej ma miejsce, jeśli spełnione zostaną przesłanki z art. 415 k.c. a zwłaszcza gdy jej czynności dalszego rozporządzania można przypisać znamiona czynu niedozwolonego i gdy występują wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej (por. m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 852/06). O ile jednak skarga pauliańska pełni funkcję niejako prewencyjną, ma zapobiec niewykonaniu zobowiązania a zatem zgłoszenie roszczenia pauliańskiego nie wymaga istnienia szkody (w szczególności samo pokrzywdzenie nie może być utożsamiane ze

szkodą w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadaje prawo cywilne oznacza ono tylko samą możliwość powstania szkody, wyrażającą się w złej prognozie co do możliwości spełnienia przez dłużnika świadczenia), o tyle przy ferowaniu wyroku na podstawie przepisu art. 415 k.c. ustalone musi zostać, że osoba trzecia dopuściła się swoim działaniem szkody po stronie wierzyciela, przy czym działania te były z jej strony zawinione. W tym zakresie wierzyciel nie uzyskuje już korzystnej dla siebie sytuacji dowodowej tj. nie może powoływać się na domniemania określone w przepisach traktujących o skardze pauliańskiej.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby po stronie pozwanych spełnione zostały przesłanki określone w przepisie art. 415 k.c. Konsekwencją takiej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była odmowa udzielenia powodowi ochrony prawnej o jaką zabiegał w niniejszym postępowaniu. Uznanie żądania powoda za bezzasadne skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, iż nie zostało wykazane, iż pozwani przystąpili do umów pozornych w rozumieniu art. 83 kc. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podzielił pogląd przedstawiony przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku wydanego pod sygn. I C 79/11 w sprawie o ustalenie nieważności umowy sprzedaży auta z 20.04.2009r, iż ustalone okoliczności faktyczne (które są tożsame w niniejszej sprawie) prowadzą do wniosku, iż zamiarem stron tej umowy (K. T. (1) i B. T. (1)) była sprzedaż auta, a ustalenia stron sprowadzały się do tego, że w umowie wpisano fikcyjną cenę (40.000 zł zamiast 100.000 zł). Pozorność czynności prawnej istnieje wtedy, gdy strony stwarzają pozór dokonania jednej czynności prawnej, podczas gdy w rzeczywistości dokonują innej czynności prawnej. W wypadku wskazania w umowie innej ceny niż rzeczywiście zapłacona, dochodzi jedynie do zatajenia części wzajemnego świadczenia, zaś sama czynność prawna pozostaje ta sama. Zaniżenie ceny przedmiotu sprzedaży nie może być uznane za taką wadę umowy, która powoduje jej nieważność. Nie można też wyciągać faktu pozorności umowy z faktu, iż strony umowy pozostawały w stosunkach koleżeńskich. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy okoliczności, na które powoływał się powód (sprzedaż pojazdu za zaniżoną cenę osobie pozostającej w bliskich relacjach w celu pokrzywdzenia małoletniego syna- wierzyciela alimentacyjnego) stanowiły raczej podstawę ewentualnych roszczeń z art. 527 kc, zaś żądanie ustalenia pozorności umowy należy ocenić jako od początku błędnie sformułowane.

Sam fakt braku podstaw do uznania umów sprzedaży za pozorne w rozumieniu art. 83 kc nie przesądza jednak co do zasady o braku podstaw do odpowiedzialności odszkodowawczej „osoby trzeciej” (B. T. (1)) i „osoby czwartej” (D. Z. (1)) za przystąpienie do czynności prawnej, która miała na celu pokrzywdzenie małoletniego wierzyciela. Z uwagi bowiem na dalszą sprzedaż auta przez D. Z. (1) „osobie piątej” poprzez komis małoletni powód co do zasady stracił szansę na skuteczne wystąpienie ze skargą paulińską z uwagi na brzmienie art. 531 § 2 kc. W tej sytuacji aktualizuje się odpowiedzialność odszkodowawcza osób, które przystępują do czynności prawnej dłużnika, która ma na celu jego niewypłacalność, jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, przy czym pod warunkiem wykazania faktu, że w ogóle wskutek tej czynności doszło do niewypłacalności dłużnika /czyli do uniemożliwienia skutecznej egzekucji/ oraz przesłanek z art. 415 kc, czyli związku przyczynowego pomiędzy daną czynnością prawną a niewypłacalnością dłużnika / w tym wypadku w okresie objętym żądaniem pozwu: od listopada 2010 do marca 2011/, faktu szkody i przede wszystkim wykazania winy.

Zdaniem Sądu w ogóle nie zostało wykazane, że wskutek zawarcia umowy sprzedaży przedmiotowego auta w dniu 20.04.2009 doszło do niewypłacalności dłużnika K. T. (1). W tym czasie bowiem dłużnik był osobą majątną, co przyznała w trakcie zeznań w niniejszej sprawie A. T.- przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda. Bezsporne było, że dłużnik w tym czasie był współwłaścicielem wraz z żoną nieruchomości przy ul. (...), która już w roku 2007 była warta ok. 5 mln złotych (co wynika z umowy jaką dłużnik zawarł z J. M.) oraz mieszkania przy ul. (...) we W.. Osiągał nadto dochody z wynajmowania nieruchomości przy ul. (...), czy to firmie (...), czy też firmie (...) na tablice reklamowe. W 2009 miał na sobie zarejestrowane 4 samochody osobowe, co wynika z informacji z (...) znajdującej się w aktach KMP 11/09, był właścicielem piątego auta – przedmiotowego M. (...), którego nigdy na siebie nie zarejestrował, we współwłasności małżeńskiej miał jeszcze auto lawetę C. (...). W ocenie Sądu w obliczu ustalonego stanu majątkowego K. T. (1) sprzedaż w kwietniu 2009 jednego samochodu, nawet wartego ok. 100 tys zł

nie doprowadziła do niewypłacalności dłużnika, nie była to zatem w ogóle czynnością dokonaną z pokrzywdzeniem małoletniego wierzyciela – powoda (w rozumieniu art. 527 § kc.).

Przede wszystkim jednak nie mogło ująć uwadze Sądu, że wiarygodność powoda z tytułu alimentów w ogóle jeszcze wtedy nie istniała. Sama A. T. w przesłuchaniu przyznała, że jej mąż wówczasłożył na utrzymanie dziecka przez kupowanie mu ubrań. Kilka miesięcy wcześniej w sprawie o alimenty pod sygn. R III C 452/08 postępowanie zawieszono na zgodny wniosek stron po przyznaniu przez osoby występujące w imieniu małoletniego powoda, że pozwany zacząłłożyć na utrzymanie dziecka. Brak było jakiegokolwiek podstaw do ustalenia, że nawet gdyby K. T. (1) sprzedał przedmiotowe auto w celu usunięcia go spod egzekucji, to czynił to w celu pokrzywdzenia swego małoletniego syna – przyszłego wierzyciela alimentacyjnego. Okoliczność zaś, że mógł tą czynnością działać w celu pokrzywdzić innych wierzycieli (np. J. M.) jest dla niniejszej sprawy obojętna. Zdaniem Sądu brak jest zatem w ogóle związku przyczynowego pomiędzy czynnością prawną sprzedaży auta z dnia 20.04.2009 i 1.06.2010 a niemożliwością wyegzekwowania przez małoletniego powoda alimentów za okres od listopada 2010 do marca 2011. Faktem jest także, że wiosną 2010 K. T. (1) został zatrzymany przez policję, tymczasowo aresztowany, a następnie skazany na 15 lat pozbawienia wolności. Nie można natomiast wykluczyć, że gdyby nie te zdarzenia, K. T. (1) w powołanym okresie (od listopada 2010 do marca 2011) zapłacił by alimenty na syna dobrowolnie, lub zostały by one wyegzekwowane. Dodatkowo, jak naprowadzał pełnomocnik B. T., w okresie objętym żądaniem pozwu obie nieruchomości, które K. T. (1) ma na współwłasność z żoną przynosiły przychody z najmu, które pobierała A. T., z czego połowa zgodnie z art. 207 kc należna jest K. T. (1) i, któremu służy wiarygodność wobec A. T., która mogłaby być zajęta przez Komornika w celu wyegzekwowania alimentów dla małoletniego lub też A. T. mogłaby dobrowolnie przeznaczyć odpowiednie kwoty z tego tytułu należne K. T. zaspokajając zaległe alimenty.

Reasumując brak było przekonujących podstaw do ustalenia, że to właśnie czynność prawna sprzedaży auta M. (...)04.2009 i dalsza jego odsprzedaż 1.06.2010 doprowadziły do uniemożliwienia wyegzekwowania alimentów należnych małoletniemu w okresie od listopada 2010 do marca 2011.

Zdaniem Sądu w żaden sposób pozwanym nie można przypisać winy w tym, że małoletni powód za wymieniony okres nie może wyegzekwować alimentów.

Prawo cywilne w zakresie deliktów prawa cywilnego rozróżnia, analogicznie jak prawo karne, dwie postacie winy: winę umyślną, dolus i nieumyślną – niedbalstwo, culpa. Wina umyślna zachodziła będzie wtedy, gdy sprawca chce (dolus directus) wyrządzić drugiemu szkodę (czyli: ma świadomość szkodliwego skutku swego zachowania się i przewiduje jego nastąpienie, celowo do niego zmierza) lub co najmniej świadomie godzi się na to (dolus eventualis – por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 200; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 218; Z. Banaszczyk (w:) Kodeks..., s. 1214).

Wina nieumyślna zachodziła będzie wówczas, gdy sprawca wprowadzi przewiduje możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć albo też nie przewiduje możliwości nastąpienia tych skutków, choć powinien i może je przewidzieć. W obu formach mamy do czynienia z niedbalstwem (culpa), bowiem w prawie cywilnym, odmiennie niż w prawie karnym, obie postaci winy nieumyślnej sprowadza się do niedbalstwa (por. Z. Masłowski (w:) Kodeks..., s. 983; W. Dubis (w:) Kodeks..., s. 699). Z kolei pojęcie niedbalstwa wiąże się w prawie cywilnym z niezachowaniem wymaganej staranności. Dlatego chcąc dokonać oceny, kiedy mamy do czynienia z winą w postaci niedbalstwa, decydujące znaczenie ma miernik staranności, jaki przyjmuje się za wzór prawidłowego postępowania. Jaki to jest miernik – wskazuje przepis art. 355 k.c., odnoszący się do odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej.

Pozwanym nie można przypisać ani winy umyślnej ani nieumyślnej. Żadne logiczne rozumowanie nie mogło doprowadzić do ustalenia, że B. T. (1) przystępując w dniu 20.04.2009 chciał pomóc dłużnikowi K. T. (1) w uniemożliwieniu wyegzekwowania alimentów przez jego syna w okresie do listopada 2010 (a więc półtorej roku później) do marca 2011, czyli że miał świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidywał jego następstwo, celowo do niego zmierzała. Pełnomocnik powoda nawet nie potrafił uzasadnić jak B. T. (1) w kwietniu

2009 mógłby przewidzieć, iż półtorej roku później syn jego kolegi nie będzie mógł od ojca wyegzekwować alimentów. Wyłącza to jakąkolwiek postać winy u B. T. (1), a skoro on nie działał w celu pokrzywdzenia małoletniego wierzyciela, to odkupujący od niego przedmiotowy samochód w czerwcu 2010 D. Z. (1) również nie ponosi winy w tym, że małoletni powód za wymieniony okres nie może wyegzekwować alimentów od ojca.

Zdaniem sądu z faktu rejestracji przedmiotowego auta na B. T. dopiero 2.11.2009 nie można wyciągać dla sprawy żadnego istotnego wniosku. Na pewno zaś nie można twierdzić, iż nie stał się jego właścicielem 20.04.2009 po zawarciu umowy sprzedaży. Samochód nigdy nie był zarejestrowany na K. T. (1), a pełnomocnik powoda przecież nie twierdzi, że nie był on jego właścicielem. Podobnie sama A. T. samochód laweta C. (...) zakupiony w 2001 zarejestrowała na siebie w roku 2007r.

Pełnomocnik powoda łączył obowiązek odszkodowawczy pozwanego B. T. (1) także z tym, iż nie wykonał on zajęcia wierzytelności dokonanej przez Komornika co do kwoty 60.000 zł, która był dłużny K. T. (1) z tytułu pozostałej części ceny za przedmiotowe auto. Analiza akt KMP 11/09 prowadzi do ustalenia, iż Komornik nie dokonał w tym postępowaniu żadnego takiego zajęcia, a pełnomocnik wierzyciela nie informował Komornika w sprawie K. (...)/09 o takiej wierzytelności. Jedynie tylko pełnomocnik A. T. wysłał do pozwanego pismo z dnia 21.05.2010, w którym zwrócił się do niego o przekazanie ww kwoty do Komornika M. K. do spraw o syn. KM 1111/09 i KMP 11/09 (vide pismo z 21.05.2010 k. 21). Pełnomocnik powoda złożył jedynie dowód nadania tego pisma na poczcie (k.21), ale nie udowodnił jego doręczenia. Biorąc zaś pod uwagę treść sprzeciwu od wyroku zaocznego, w którym ten pozwany przeczy wszelkim twierdzeniom powoda, okoliczność ta nie została udowodniona. Nawet jednak gdyby pozwany otrzymał to pismo, to wobec braku zajęcia wierzytelności przez komornika w sprawie KMP 11/09, trudno było wykreować obowiązek prawny pozwanego do przekazania kwoty 60.000 zł Komornikowi do sprawy KMP 11/09. tym bardziej, iż w tym czasie zaległość alimentacyjna była znacznie mniejsza. Nie wiadomo zresztą skąd pozwany miałby czerpać wiedzę, że jego kolega, która siedział wtedy w areszcie i który był osobą majątną, ma zadłużenie z tytułu alimentów. Niezależnie od powyższego zdaniem sądu brak było podstaw do odmowy wiarygodności świadkowi P. T., która zeznała, że kwotę tych 60.000 zł odebrała na prośbę ojca od B. T. i rozdysponowała zgodnie z jego wolą. Nie można temu świadkowi odmówić wiarygodności tylko dlatego, że okoliczności przez niego przedstawione nie przystają do koncepcji pozwu i że P. T. chronił swego ojca w zakresie zdarzeń z 3.01.2010, których była świadkiem. Skoro wiarygodna dla Sądu była wersja B. T. (o czym niżej) o długu który miał wobec K. T. w wysokości 60.000 zł, to trudno odmówić wiary twierdzeniom, że w końcu ten dług oddał i że wobec jego zaspokojenia K. T. nie miał już żadnej wierzytelności wobec B. T., która mogłaby być skutecznie zajęta przez Komornika.

W tym miejscu należy wskazać, iż pozwany B. T. (1) nigdy nie ukrywał okoliczności zawarcia umowy sprzedaży M. (...) z dnia 20.04.2009, ani też tego, że mimo zawarcia tej umowy z przedmiotowego nie korzystał. Już w dniu 6.01.2010, a więc zanim wszczęto jakiegokolwiek postępowanie cywilne przeciwko niemu dot. tego auta (sprawa w SO pod sygn. I C 79/11 została wszczęta 21.01.2011) w postępowaniu karnym, które dot. zabójstwa dokonanego przez K. B. T. zeznał, że samochód ten kupił od K. T. (1), a zakup wyglądał w ten sposób, iż w kwietniu 2009 została sporządzona umowa sprzedaży tego auta i wtedy pozwany zapłacił K. T. (1) zaliczkę na to auto w wysokości 40.000 zł, a wartość tego samochodu wynosiła 100.000 zł, chociaż na umowie wpisali 40.000 zł. Pozostała kwotę umówionej ceny tj. 60.000 zł pozwany był winny K. T.. Umowa między nim a K. T. była taka, że pozwany nie będzie dysponował tym autem dopóki nie odda pozostałych 60.000 zł. Pozwany zeznał również, iż decydując się na zakup tego samochodu w kwietniu 2009 uważał, że w ciągu 5 miesięcy będzie w stanie oddać ww dług. Jednak interes ze sprzedaży części samochodowych, który prowadził wraz żoną, nie szedł tak dobrze jak się spodziewał i zdał sobie sprawę, że nie będzie mógł oddać K. T. pozostałej kwoty i powiedział to koledze we wrześniu 2009. K. T. (1) powiedział jednak, że jemu się nie spieszy i kazał mu poszukać innego rozwiązania, więc pozwany zaczął rozważać sprzedaż tego samochodu i dlatego w listopadzie 2009 zarejestrował ten samochód na siebie. Pozwany zeznał również, iż nigdy nie otrzymał kluczyków do tego auta i że jechał nim najwyżej 5 razy dostając kluczyki od K. T. na myjnie czy zatankować paliwo. Pozwany zeznał również, że zezwolił K. T. na ciągłe korzystanie z auta, gdyż miał świadomość, że z powodu długu, jest on nadal w większości jego „właścicielem”. (vide k. 644-645)

Bezsporne było, że K. T. korzystał z tego samochodu aż do 3.01.2010 kiedy to doszło do zdarzeń z jego udziałem , za które został skazany.

Wbrew twierdzeniom powoda B. T. (1) czynił starania o odzyskanie samochodu z Prokuratury – pismem z dnia 18.03.2010 poprzez swego pełnomocnika, a później w dniu 15.04.2010 osobiście odebrał swój samochód, co wynika z pokwitowania podpisanego przez niego. Nie ma przy tym żadnego znaczenia , że umocował do wystąpienia z takim wnioskiem adwokata, który był jednocześnie adwokatem P. T. w sprawie karnej , czy K. T. (1) w sprawie rozwodowej. Nie jest bowiem niczym osobliwym, że rodzina czy znajomi polecają sobie zawodowych pełnomocników.

W świetle przedstawionej przez B. T. wersji wydarzeń dot. okoliczności nabycia przedmiotowego pojazdu, której zdaniem Sądu nie można odmówić wiarygodności, gdyż z pewnością nie została przygotowana na potrzeby niniejszego procesu, bezprzedmiotowe było prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności dot. sytuacji majątkowej B. T. czy zmierzające do wykazania, że B. T. nie posiadał auta, nie ubezpieczał go itp. Podobnie dowody dot. sytuacji majątkowej pozwanego Z. były dla sprawy bez znaczenia wobec ustalenia, że czynność sprzedaży auta z 20.04.2009 nie doprowadziła do niewypłacalności dłużnika, wobec braku związku przyczynowego między pierwszą i drugą sprzedażą a niemożnością wyegzekwowania alimentów przez małoletniego powoda w okresie od listopada 2010 do marca 2011. Zdaniem Sądu pełnomocnik powoda namnożył wniosków dowodowych dot. okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zamiast skupić się na wykazaniu przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej – jak choćby połączeniu faktu sprzedaży auta z 20.04.2009 z niemożnością wyegzekwowania alimentów przez małoletniego półtorej roku później i opisanu z czego powód wywodzi zawinienie po stronie pozwanych.

Sąd mając na względzie art. 227 kpc oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powoda, które nie było zgłoszone w celu wykazania faktów mających dla sprawy istotne znaczenie.

Odnosząc się zaś do zeznań A. T., w świetle art. 299 kpc samodzielnie nie mogły stanowić podstawy ustaleń dot. przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych A. T. przedstawiała w nich głównie swoją opinię co do umowy sprzedaży auta z 20.04.2009 i z 1.10.2010 (że były fikcyjne). Nie ma w nich natomiast podstaw do ustalenia, że czynność ta (niezależnie w jakimkolwiek celu miałyby być podjęta) doprowadziła do niewypłacalności jej męża, oraz że istnieje związek przyczynowy między tymi czynnościami a niemożnością wyegzekwowania alimentów przez jej syna w okresie dużo późniejszym , a także podstaw do ustalenia zawinienia po stronie pozwanych. Nawet A. T. nie twierdziła, że czynności te miały akurat na celu ubezwzględnić egzekucji alimentów (która nota bene jeszcze się nie toczyła) .

Mając powyższe na uwadze powództwo podlegało oddaleniu, z tej przyczyny uchylono wyrok zaoczny wydany przeciwko B. T.. .

Sąd oddalił także wniosek restytucyjny zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego B. T. w mowie końcowej (art. 338 kpc) albowiem nie został przedstawiony żadne dokument, z którego wynikałoby jaka kwota została wyegzekwowana od tego pozwanego w toku postępowania egzekucyjnego toczącego się w oparciu o wyrok zaoczny zaopatrzone w rygor natychmiastowej wykonalności. Pełnomocnik powoda nie przyznał kwoty podanej przez pełn. pozwanego oświadczając jedynie, że faktycznie wyegzekwowano kwotę zbliżoną. Nie złożenie zaświadczenia od komornika przez stronę reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika musiało skutkować oddaleniem wniosku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc zasadzając na rzecz pozwanego D. Z. kwotę 617 zł tytułem kosztów postępowania (600 zł wynagrodzenie pełnomocnika wg stawki minimalnej + 17 zł zwrotu wydatków na opłatę skarbową od pełnomocnictwa) , a na rzecz B. T. (1) 807 zł (600 zł wynagrodzenie pełnomocnika wg stawki minimalnej + 17 zł zwrotu wydatków na opłatę skarbową od pełnomocnictwa + 150 zł wynagrodzenie pełnomocnika za zastępstwo w postępowaniu zażaleniowym + 40 zł zwrot opłaty od zażalenia). Sąd nie znalazł podstaw do przyznania 4-krotności stawki minimalnej jak o to wnosił pełnomocnik w spisie kosztów. Sprawa niniejsza zdaniem Sądu nie była wcale zawiła i nie odbiegała swoim tokiem od innych podobnych spraw, pełnomocnik zawodowy musi zaś liczyć się, że w sprawie będzie musiał sporządzać pisma procesowe, natomiast ich ilość wcale nie odbiegała od pism składanych w sprawach

odszkodowawczych. Pełnomocnik B. T. wnosił też w spisie kosztów o przyznanie zwrotu 100 zł opłaty od wniosku o zabezpieczenie. Opłata ta jednak zdaniem sądu nie mieści się w pojęciu kosztów celowych w rozumieniu art. 98 kpc. Pozwany bowiem w niższej sprawie nie występował z żadnym roszczeniem, a złożył o zabezpieczenie swojego roszczenia. Tak złożony wniosek był oczywiście nieuzasadniony, a poniesiony koszt na jego złożenie nie można uznać jako celowe dla obrony stanowiska pozwanego. Sąd zasądził natomiast koszty postępowania zażaleniowego, o co wnosił pełnomocnik w spisie kosztów, przy czym nie w kwocie 300 zł za zastępstwo procesowe albowiem w postępowaniu zażaleniowym stawka wynosi 25% stawki minimalnej wynoszącej 600 zł, a nie 50 %. (§13 ust. 2 pkt. 1 rozp. Min. Spraw z 28.09.2002 w sprawie opłat ..). W każdym bądź razie ugruntowane jest orzecznictwo sądów dot. tego, że pozwanemu, który ostatecznie wygrał sprawę przysługuje zwrot kosztów postępowania zażaleniowego, nawet jeśli tego postępowania nie wygrał. (post. SN z 16.11.2009 II UZ 39/09 lex nr 560848, post. SN z 30.09.2009 V CZ 46/09 lex 627264). Małoletni powód natomiast został obciążony brakującą opłatą od pozwu w wysokości 200 zł, której nie miał obowiązku uiścić z uwagi na zwolnienie od kosztów sądowych. Obowiązek ich uiszczenia powstał na skutek cofnięcia mu zwolnienia od kosztów (art. 110 uksc).